

HARLEQUIN®

037
APRILL

Romantika

MYRNA MACKENZIE

Päästke Tuhkatriinu!

Myrna Mackenzie
SAVING CINDERELLA!

2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Myrna Topol

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises
Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud
Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04221411

ISBN 978-9949-25-032-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

Las Vegas on linn, mis on tulvil põnevaid paiku, helisid ja tundeid. Kõik toimub kiiresti. See on erutav... ja enamasti ka ajutine.

Muud Alexandra Lowell ei oodanudki. Ta läks Las Vegasesse sõbrannadega lühikest lõbusat nädalalõppu veetma.

Ent hädad ei jäänud tulemata. Rikas ja seksikas üksik hunt Wyatt McKendrick teeb Alexile pakkumise, millest viimane keelduda ei saa. Sellise, mis teda ajutiselt sellesse linna sunnib jääma. Pidevalt mehe külgetõmbejõuga võideldes.

See pani mind mõtlema... Mis saab siis, kui liivakell on tühjaks jooksnud ja need kaks armastuse suhtes allergilist inimest hüvasti jätavad? Võib-olla... mitte midagi? Armastust ei ole, kõik on kombes?

Hmm, nii *võiks* ju minna – aga see on *Las Vegas*, kus võimatu saab võimalikuks ja tõeks saavad asjad, mida tüdruk ei oska uneski näha. Isegi armastus.

Myrna Mackenzie

Proloog

Alexandra Lowell vaatas enda ees kõrguva Las Vegase McKendrick's hotelli läikivat fassaadi. See oli ülimalt luksuslik hotell, kuhu ta ilmselt enam iialgi ei satu, ja Alex lootis, et see nädalalõpp ei ole viga. Tema pangaarve oli selle tõttu üsna tühjaks jäänud, ent tema sõbranna Jayne oli ahastuses ja vajab hädasti meelelahutust, nii et Alex kavatses oma tühja pangaarve unustada. Hetkeks.

Ta naeratas oma kolmele sõbrannale. "Ma panen mõttes kella käima. Meil tuleb väga vinge nädalavahetus alternatiivuniversumis," ütles ta neile rõõmsalt.

Serena turtsatas. "Alternatiivuniversumis, Alex? See on Las Vegas, mitte teine planeet."

Alex naeratas sõbrannale kannatlikult. "Serena, jäta. Sa oled minu juures käinud. Ma armastan oma korterit, mul on viimaks oma kodu, aga see on tilluke karp. See siin on... see on..."

"Alternatiivuniversum," nõustus Molly naerdes.

"Olgu, sul on õigus," sõnas Serena. "See on tõepoolest rabav koht. Vaadake kõiki neid inimesi, sagimist, helisid, ülepingutatud luksust."

"Ja meil on ees terve nädalavahetus," lisis Jayne. "Pagan võtaks, me võtame sellest viimast, eks ole?"

Ta naeratas reipalt, ent Alex teadis, et ta teeb seda nende pärast. Jayne oleks pidanud sel nädalavahetusel abielluma, aga pulmad jäid ära. Alexil oli sõbrannast

kohutavalt kahju. Sõbrad ei lase sõbral üksinda südant valutada. Sõbrad teevad kõik, mis võimalik, et sõpra aidata.

“Loomulikult,” nõustus Alex. “See oli väga hea mõte, Serena.” Serena oli Las Vegasesse sõitmise välja pakkunud ja Alex tundis, et ootusärevus hakkab temas kogunema, kuni ta suutis end vaevu talitseda.

“Niisiis... mis te arvate, kas see on tõsi, et siin juhtub hulgaliselt pööraseid asju?” küsis Molly.

“Ma vähemalt loodan,” vastas Jayne kangekaelse otsustavusega. “Me oleme pisut pöörasusi ära teeninud. Sellel nädalavahetusel ei ole San Diegot ja selle elanikke olemas.”

See on vapustav nõuanne, mõtles Alex endamisi. Jayne polnud ainuke, kes seisis elu ristteel. Ka Alexil oli probleeme, mida ta tahtis unustada.

“Kindel see,” sõnas Molly. “Ainsad inimesed, kes sel nädalavahetusel olulised on, olete teie, minu parimad sõbrad. Me pöörame maailma pea peale.”

“Ega kahetse midagi,” lisas Serena. “Kui me sellele ajale tagasi mõtleme, peame kõik laialt naeratama.”

“Kui me siit lahkume,” teatas Alex, “võtame endaga kaasa ainult ühe asja – õnnetunde. Me ei vaata tagasi ega kahtle sel nädalavahetusel tehtud otsustes.”

Nende sõnade peale naeratasid nad üksteisele ja astusid oma saatusele vastu.

Esimene peatükk

Laupäeva pärastlõunal tõttas Alex allkorrusele, et muretseda katuserestorani Sparkle'i suveniirmenüü. Ta oli väsinud, ent õnnelik – nad olid selle napi aja jooksul külastanud spaad, tuulanud poodides, käinud õhtusööki ja pidudel. Homme sõidavad nad Las Vegasest minema ja kes teab, kas ta siia tagasi tulebki. Ent piisas pilgust viimaseid päevi rasedale administraatorile mõistmaks, et midagi on valesti.

Naine manas siiski näole nõrga naeratuse. “Kas saan kuidagi aidata?” küsis ta jõuetul häälel.

Alex kõhkles. Naise naeratus oli sunnitud, ent pärimine oleks ebaviisakas, eks ole? Alex tuletas endale meelde, et varem oli tema komme teistele palumata appi tõtta viinud selleni, et tal kästi oma asjadega tegelda. Või oli tagajärg veelgi hullem. Ta üritas mitte meenutada, mis oli juhtunud paaril korral, kui ta oli selle piiri ületanud. Ent minevikuvigadele mõtlemine ei muutnud praegust olukorda. Naine oli haige välimusega ja...

“Andke andeks,” ütles Alex. “Ma ei taha olla pealetükkiv, aga näen, et midagi on halvasti. Kas ma saan teid kuidagi aidata? Kellelegi helistada?”

Naise silmad läksid suureks. “Ei! Te olete külaline! Ma... kõik on korras. Olen vaid veidi väsinud.”

Alex tundis end kohe süüdlasena, et oli naise ebamugavasse olukorda pannud ja samas oli ta nõrдинud, et järjekordselt liialt peale käis. Nii paljud valusad hetked

tema elus oli saanud alguse sellest, et ta pingutas abivalmidusega üle. Viimase halvasti lõppenud suhte mälestus piinas teda ikka veel.

Lõpeta, kamandas ta end. Palu vabandust ja mine minema. Ära mõtle vigadele, mida sa oled teinud.

Administraator ahmis järsku õhku, kiskudes Alexi mõtisklustest tagasi olevikku. Ta vaatas maha ja taipas, et oli muudele asjadele mõeldes midagi maha maganud. Käed rinnal risti, tihedalt vastu letti seisev naine oli suutnud – suures osas – oma rasedust varjata. Alex unustas otsekohe muu. Sel naisel oli midagi viga. See muutis kõike. Kõhklused ei olnud lubatud.

“Mis siis, et ma olen külaline,” sõnas Alex. “Kellele ma peaksin helistama?”

Naine meenutas supermodell, juuksed ja meik olid täiuslikud, ent silmad väga suured ja hirmunud. “Ma... ma ei tea. Ma...” Ta oli tõusnud ja vaatas oma kõhtu. “See ei peaks veel juhtuma. Mul on veel neli nädalat ja... ma pole valmis. *Meie* pole valmis. Keegi peab mu poega hoidma ja ma lubasin oma ülemusele Wyattile, et mul on veel mitu nädalat aega, enne kui ta mulle asendaja peab otsima. Veel pole õige aeg.”

Aga aeg oli käes ja ilmselgelt oli vaja midagi ette võtta.

“Olen kindel, et Wyatt mõistab,” tähendas Alex.

Naine vaatas teda nagu oleks ta napakas. “Wyattile meeldib kord. Mitte segadused ja hullused.”

Nojah, sel juhul mina Wyattile ei meeldiks, mõtles Alex tahtmatult. Ta eiras seda mõtet. Wyatt, kes iganes too oli, polnud tema mure. “On sul valud?”

“Ei. Jah. Ma tunnen end imelikult. Teistmoodi kui eelmisel korral. Kõik tundub... kiirem. Ent ma pean veel tund aega töötama. Öine administraator Lois tuleb puhkuselt alles homme, nii et Wyattil ei oleks mulle täna kusagilt asendajat võtta. Ma pean jääma.” Ta ahmis õhku ja surus käe seljale.

Alexil õnnestus oma ärevust kuidagimoodi varjata. “Ära muretse... Belinda,” ütles ta naise laualt nimesilti lugedes. “Ma olen saanud esmaabi väljaõppe ja ma aitan sind. Kas sul oleks istudes mugavam? Sa ei pea minu pärast seisma.”

Naise silmad läksid suuremaks. “Ma... ei saa istuda. Ma teen tooli märjaks. Mu veed...”

“Ära tooli pärast muretse,” lausus Alex ja läks laua taha. “Sa pead istuma.”

Naine istus. Tema täiuslik jume muutus kahvatuks.

“Kas sul on kusagil arsti number?”

“Rahakotis. Käekotis. Sahtlis.”

Hetke pärast oli Alexil vajalik info olemas ja ta helistas arstikabinetti. Ta rääkis registraatoriga, ütles talle Belinda nime ja sai edasised juhtnöörid. Alex kutsus hotelli registratuuris seisva noore mehe ja palus tollel nende ülemus kohale kutsuda.

“Sinu ülemus peab kellegi Belinda asemele otsima. Belinda läheb haiglasse.”

Noormees vaatas Belinda vaevatud nägu.

“Randy, ma tean, kui olulised järgmised nädalad Wyattti jaoks on,” ütles too hingeldades ja pingutatult. “Praegu on auhinnatseremooniade hooaeg. Kriitikud käivad ringi.

Palju kriitikuid. Ja käivad anonüümselt. Me ei tohi valvust kaotada.”

“Olen kindel, et Wyatt mõistab,” sõnas Alex, ehkki ta ei saanud seda kuidagi teada. Ta saatis noormehe kiiruga ülemust kutsuma.

Naine karjatas. “Ära unusta hingata,” soovitas Alex, häälele, ent kindel. “Unusta hotell. Hinga välja.”

Belinda kuuletus. Alex põlvitas tema kõrvale, võttis tema kae pihku ja hakkas teda valu leevendamisel abistama.

Laua taha ilmus kallilt rietatud naine, ilme ebakindel. “Bistroo Lizette?”

Belinda oli kõveras. Alex haaras laualt kaardi ja vaatas seda. “Teine korrus, läänetiivas. Ma olen seal käinud. Teile kindlasti meeldib.” Ta naeratas ja saatis naise minema.

Taamalt kostis kiirabisireeni heli. Alex arutles, mida tema sõbrannad sellest arvaksid.

Laua juurde tuli veel üks külastaja, ta andis mehele juhtnöörid ja saatis ta teele, aga märkas siiski, et registratuuris töötav noormees näis murelik.

“Wyatt tuleb kohe,” teatas noormees ja astus Alexi kõrvale, kui viimane Belindat järjekordse tuhu ajal lohutama hakkas. “Võib-olla te peaksite mujale minema. See hotell on Wyatti lapsuke. Ilma naljata.”

“Jäta Wyatt minu hooleks,” vastas Alex. “Belinda on valudes. Ma ei liiguta teda enne, kui kiirabi tuleb.”